

Non-profit Budapest - Kerekasztal
MŰTŐ
2018.09.24

Résztevők:

Agg Lili - MŰTŐ

Bérdi Tamás - Hidegszoba stúdió

Istvánkó Bea - ISBN könyv+galéria

Kovács Kristóf (Sajnos Gergely); helyszínelő - TELEP Galéria

Magyar Dorottya - art quarter budapest

Magyar Zsuzsa - Pince

moderátor: **Molnár Ráhel Anna**

Molnár Ráhel Anna (MRA): *A beszélgetés kiindulópontja, ahogy az aktuális kiállításé is, a Supermarket Art Fair, amin az idei évben részt vett a MŰTŐ is. Ez egy non-profit, artist-run helyekre specializált vásár, ahol a klasszikus fair mellett történik egy fontos "kereskedés" a különböző résztvevők között létrejövő kapcsolatokkal is. A mai kerekasztalt azzal a céllal szervezték, hogy a meghívott non-profit, részben artist-run kisgalériák kicsit közelebbről megismerjék egymást és beszéljünk az együttműködés lehetséges módszereiről. Talán kezdjük az elején, mutassátok be röviden az intézményeket.*

Istvánkó Bea (I.B.): Én az ISBN könyv+galéria képviselőjében érkeztem, ami csak félig non-profit: egy for-profit könyvesbolt és egy non-profit galéria a kombinációja, de függetlennek mindenképpen független.

Magyari Zsuzsa (M.Zs.): A Pince kiállító és közösségi tér abszolút non-profit, artist-run space.

Kovács Kristóf (K.K.): Én a Telep Galériát képviselem ezen a beszélgetésen. Ez egy vendéglátó egység által fenntartott kiállítóter. A TELEP nevű bár bevételéből tartjuk fent magunkat, függetlenek vagyunk.

Magyar Dorottya (M.D.): Az AQB nem egy artist-run space, viszont részben non-profit, hiszen a kiállítóterünk az AQB project space, ami két éve működik teljesen non-profit modellt követ, viszont maga az intézmény elsősorban műtermek kiadásából tartja fenn magát.

Agg Lili (A.L.): Mi a MŰTŐvel magunkat tartjuk fenn, egy kiállítóterünk és stúdióink vannak.

Bérdi Tamás (B.T.): A Hidegszoba stúdióknak rajtam kívül még két tagja van: Tillinger Adrienn és Török Aliz. A stúdióknak van egy galéria része. A kiállítóteret az üzleti modellünk teszi függetlenné. A stúdióban előállított egyedi termékekből származó bevételt beleinvestáljuk a galéria ténylegesen független fenntartásába. Van egy szellemiségünk, hogy minél alacsonyabb költségekkel oldjunk meg dolgokat, miközben ez nem megy a minőség rovására.

M.R.A.: *Néhányan már említettétek a fenntartást, ami nem utolsó szempont ebben a közegben. A legtöbb hely, még akkor is ha van valamennyi bevétele, rengeteg saját energiabefektetést igényel, beleértve a pénzt és az időt is. Miért csináljátok ezt? A saját motivációitokról kérdezlek. Többben az egyes helyek „képviselőjében” beszéltek magatokról, míg én azt hiszem, kis intézmények esetében az egyes helyek tulajdonképpen maguk a szervezők.*

B.T.: A kérdés második felére reagálnék: nálunk a hely önmagában létezik, mi pedig csak hozzáadjuk azt, ami egy galéria felelősségteljes és zökkenőmentes működéséhez kell. Nem vagyunk szereptévesztésben. Azon dolgozunk, hogy a kiállítók teljes mértékben megvalósíthassák a saját elképzeléseiket. Ha az adott projektnek van kurátora, akkor közösen képviselik az elképzeléseiket, de mi nem akarunk beleszólni abba, hogy mit és hogyan csináljanak. Tehát rendelkezésre áll a tér, mi pedig biztosítjuk azt, hogy a projektek kiteljesedjenek.

M.R.A: *Amit a hely-szervező viszonyról mondtam, az arra irányult, hogy itt nem sok szereplős, nagy teamekkel dolgozó intézményekről van szó, tehát egyéni motivációk viszik a működést.*

B.T.: Csak mi nem szeretnénk látszani. Nem lehet rajtunk a hangsúly, mert akkor máris létrejön egy torzulás az egészben.

M.R.A: *És a kérdés első felére vonatkozóan?*

B.T.: A pénz..?

M.R.A: *A motiváció. Miért kezdtétek el csinálni ezt?*

B.T.: Itt a stúdió volt előbb. A galéria abból nőtt ki, hogy ha már van ez a tér, hasznosuljon. Ez egy lakásgaléria, egy 100 nm-es lakásban. Pontosan az egyik fele funkcionál lakásgalériaként, a másik pedig lakótérként. Nem tudom, a közönség soraiból valaiki volt-e már nálunk. Vagy hogy egymásnál voltunk-e? Ha már együttműködésről van szó, vajon mennyire érdeklődünk egymás iránt, vagy ha nem érdeklődünk, annak mi lehet az oka?

A.L.: Nagyon fontos, hogy itt nem csak a pénz elő teremtéséről vagy hiányáról van szó. Ugyanígy sáfárkodunk az idővel is. A Műtőben most 11-en vagyunk, ebből 10 művész és egy kurátor. Nyilván mindenki a saját kapacitásának megfelelően veszi ki a részét a munkából és van egy kicsit szűkebb vezetése a dolognak. E mellett mindenkinek van munkahelye és a saját művészi munkájával is foglalkozik. Tulajdonképpen a szabadidőnket használjuk arra, hogy vigyük ezt az egészet, és kezd látszani, hogy ez nagyon nem elég. Én még nem voltam a Hidegszobában. Tudunk egymásról, de egyszerűen nem tudtam megoldani. A folytonos fizikai jelenlét nehéz feladat. Ami a motivációt illeti, nekem nagyon hiányzott Magyarországról a független színtér. A mi galériaterünk a piactól független és ilyen szempontból mindegy, hogy van-e eladás, mert ha a művész elad, akkor elad, nem mintha ez gyakran megtörténne. Nagyon fontosnak tartom, hogy legyen egy színtér, ahol párbeszéd és gondolkodás folyik. Tulajdonképpen a túlélés terei ezek. Rengetegen kijönnek az egyetem burkából és eldönthetik, hogy folytatják-e a kreatív gondolkodást és munkát. A motiváció, hogy legyenek terei ennek a munkának és párbeszédnek, és ne egyetlen ilyen szervezet legyen. Lehet, hogy kicsit idealista vagyok.

B.T.: Most rájöttem, hogy kitől függünk: a lakóktól és az idős nénitől, Ágikától. Neki vannak szabályai. De mástól azt hiszem nem. Illetve egymástól persze.

M.R.A: *A Telep esetében a finanszírozás máshogy működik.*

K.K.: Igen, én két választ tudok adni a kérdésedre, az egyik viccesebb, a másik komolyabb. Szentjóby Tamásnak van egy mondatsorozata: "Miért csinálod, amit csinálsz? Kérem, nekem családom is van. És mit csinálnál ha nem lenne családot? Azonnal Hawaiiira utaznék." A kérdésedről ez jutott eszembe. Szóval, azonnal Hawaiiira utaznék. A Telepet 2010-ben alapították, én csak belecsöppentem. Én 2013-ban kerültem oda, ahogy felkerültem Budapestre az egyetemre. A mai napig nem értem miért, de teljesen ismeretlenül felkértek, hogy csináljak ott kiállításokat. Nekünk az a célunk, hogy helyet biztosítsunk olyan projekteknek, amikkel egyetértünk, amikben látunk lehetőséget. Azt gondolom, hogy ez volt az elején is a motiváció. Akkor is azt látták, hogy kellenek terek, amelyek nyitottak az olyan projektek felé, amelyek megvalósulása kis költségen és kis segítségen múlik. Nekem nyilván az a motivációm, hogy minél több olyan projekt valósuljon meg, aminek meg kell valósulnia. Az külön beszélgetést igényelne, hogy mi a függetlenség fogalma. Emellett én is elég kevés helyre jutok el, ez egy nehéz pont. Érdekes, amikor az *ikonra* feltölt valamelyik szervezet egy eseményt, az oldal felajánlja, hogy ne egy dátumra tedd másokkal. Mégis lehetetlen úgy kiállítási programot szervezni, hogy figyelembe vedd a körülötted zajló eseményeket. A ma jelenlévőknél ráadásul sokkal több helyszín van, ami hasonló elképzelésre alapul. Ezt nehéz összetartani, de ha tudunk magunkról az már fél siker.

I.B.: Ha az ember belevág egy új intézmény megalapításába az az elsődleges cél, hogy platformot teremtsen valaminek, amit fontosnak tart. Ez egy kicsit mindenkinél más, de nekem is ez volt a lényeg a for-profit részben is. Ebből adódott, hogy legyen egy kiállítótér. Abszolút nem személyes, kurátori egotripról van szó, a galériatérnek is az a missziója, hogy legalább 50%-ban egyéni kiállításoknak, a másik felében pedig együttműködési projekteknek adjon teret. Így tíz kiállítás valósul meg egy évben, amiből egyet vállalok be én. Ez épp elég kurátorkodás is az intézményműködtetés mellett. Meg akartam nézni, hogy működik-e a platformteremtés úgy, hogy a Pincével vagy a Műtővel ellentétben, én ezt részben a megélhetés reményében hoztam létre. Egyelőre nagyon sok feedbacket nem tudok adni, mert az ISBN december óta működik. Még egy év sem telt el, de én azt gondolom hogy mikrointézményi szinten működnie kell annak, hogy egy for-profit és non-profit tevékenység eltartja a helyet és azt az egy embert, aki működteti.

M.R.A: *A Pincében pedig, azt hiszem, a közösség fontos szempont.*

M.ZS.: A Pince négy éve működik. A kezdetekkor nagyon sokan voltunk és nem is tudtuk pontosan, hogy mit fogunk ezzel kezdeni. Mára már kialakult egy kemény mag és nagyjából tudjuk, mit szeretnénk, de ez hosszú időbe telt. Az első két év elég kísérletező volt. Nekünk is a platform kialakítása volt fontos: hogy nem csak a pályakezdő, hanem még egyetemen belül is pályakezdő művészeknek adjunk teret. Ezek nyilván személyes indíttatásokból is jöttek. Mivel a Pince tényleg egy pince, adott, hogy kísérletező, projektszerű dolgokat tudunk fogadni helyspecifikus installációkkal, kiállításokkal. A legfőbb cél talán a kezdetekkor is az volt, hogy a

kiállításmegnyitók után lent lehessen maradni, történhessen valamiféle eszmecsere, beszélgetés. Mi most hatan vagyunk és nálunk semmi profit nincs ebből, mi fizetjük a költségeket. Nem is célunk ebből pénzt csinálni.

M.R.A: *Most viszont kicsit átstrukturáljátok a helyet.*

M.ZS.: Igen, most kiírtunk egy pályázatot. Szeretnénk tovább vinni a felkéréseket, viszont kicsit meg is nyitnánk a dolgot. Sokan talán félnek idejönni és talán pont azért mert közösség vagyunk. Szeretnénk felmérni, hogy hányan érdeklődnek a lehetőség iránt. Ebben az évben 50%-ban a pályázókat állítjuk ki, 50%-ban pedig a saját programunkat visszük. Sokan jelentkeznek és mindenki nagyon nyitott, lelkes, de ki fog derülni, hogyan alakul az egész.

K.K.: Az is benne van, hogy ti idén diplomáztok, szóval ez a szabadidő végességéről is szól, nem?

M.ZS.: Igen, arról is, de tényleg kíváncsiak is voltunk rá, hogy kiket tudunk megismerni egy pályázat kapcsán. Olyan emberek jelentkeztek, akikről még sosem hallottunk, és ez nagyon jó. Persze volt egy szelekció a mi szemszögünkben is.

K.K.: Még hozzátenném az előzőkhöz, hogy én egyrészt szabadidőmből is csinálom ezt, de fizetést is kapok. Nekünk valahol egyszerűbb ezt a költségvetést kigazdálkodni, mert egy olyan vendéglátóipari csomópontról beszélünk, ami könnyen kitermeli a költségeket.

M.D.: Az AQB fenntarthatóságában, méretében és helyszín tekintetében is más. Fél óra, mire ki lehet jutni a Nagytétényi útra, és egy több ezer négyzetméteres, óriási gyárépülethez érkezünk. Sokan említették a pályakezdő művészeket. Ha a mi kiállítóterünkbe beraksz valakit, aki most diplomázott, nem tudja még megtölteni a teret. Ezért egy kicsit máshogyan kell felépíteni a kiállításokat is. Kis csapatunk van nekünk is, Wolfgang Bartsch a tulajdonos, Kukla Krisztián a művészeti vezető és Bencze Péter csinálja idén az aqb Projekt Space kiállításainak nagy részét. Évente hat kiállítást tervezünk, ebben két intézményi együttműködés, két nemzetközi csoportos és két egyéni kiállítás van. Nálunk nem a kiállítóter fenntartása az elsődleges. Az egész komplexum tulajdonosa, Wolfgang rögtön visszaforgatja a kiadott helyekből származó bevételt az épület felújítására. Folyamatos fejlesztések vannak és magát a kiállítóteret ő, mint magánember finanszírozza részben. Mi is fizetést kapunk a munkánkért. Fontos, hogy egyre több olyan projektünk legyen, ami a galériába fektetett pénzt vissza tudja hozni, így hosszútávon fenn tudjuk tartani a kiállítóteret és külső forrásokat is be tudjunk vonni. Egy másik fontos dolog pedig a rezidencia program. Az egész épületben van 10 szoba és 5 műterem. Nekem személyesen éppen az volt fontos, hogy olyan helyen tudjak dolgozni, ahol itthonról folyamatosan külföldiekkel lehetek és dolgozhatok. Szerintem nekünk az egyik legnagyobb kihívásunk, hogy miként mutassuk be a hozzánk érkező külföldi

művészeket, akiket “bezártunk” az épületbe. Most elindítottunk egy sorozatot aqB AiR néven: amikor a rezidens művészeink az itt tartózkodásuk végén egy projektprezentáció vagy pop-up kiállítás keretében megmutatják, hogy mit csinálnak. Ezt például érdemes lenne más, belvárosi helyszíneken is megszervezni, hogy nagyobb láthatósága legyen.

M.R.A: *Nagyon heterogén közeg ez: az attitűd és a kiindulópont nyilván hasonló de közben más-más konstrukciókban működtek. Ha együttműködésről beszélünk, hogy látjátok, milyen formákban lehet egyáltalán gondolkozni? Ez ugyanis sokféle lehet, a jelenléttől kezdve addig, hogy valamiféle közös ernyőszervezetként kezdtek működni.*

K.K.: Meta-intézményekre az elmúlt években elég sok példa volt. Itt volt a [Küszöb fesztivál](#), amelyben a Hidegszoba kivételével mind résztvettünk helyszínként. Az [OFF-Biennálé Budapest](#) is hasonló intézmény, és akkor még a Ligáról (*Független Képzőművészeti Műhelyek Ligája Alapítvány – a szerk.*) nem is beszéltünk, ami a '90-es években egy másféle művészeti színtéren próbált hasonló dolgokat végigvinni. Nem tudom, hogy ezeknek az eseményeknek a konklúzióit tekintve, mennyire tudna működni egy ilyen intézmény. Az első OFF egyik eseményét látom valamiféle példának egy ilyen együttműködés megvalósításához: ez egy szívességbank volt, ami akkor nem igen működött, talán a sok intézmény miatt. A szívességbank arról szólt, hogy mindenki elmondta, milye van. Most is jó lett volna, ha valakinek van 20 darab széke. Szóval, ha vannak olyan eszközeid, amiket éppen nem használsz, akkor azt fel tudod ajánlani a másiknak. Például, ha egy kiállításhoz kell három projektor és a Telep épp nem használja a három projektorát, akkor azt kölcsönadja, de lehet szó plakáttervezésről és még sorolhatnánk. Ezt nagyon jó kezdeményezésnek gondoltam akkor is, most is, és a Teleppel ezt is próbálom csinálni.

M.ZS. Tanúsítjuk.

K.K.: Ezek minimális dolgok, de sokat számítanak. Szerintem az is fontos, ha ott vagyunk egymás eseményein, viszont lehetetlen mindenhova eljutni.

M.Zs.: Szerintem a Küszöb pont olyasmi, ami két évente képes létrejönni, ilyenkor együtt tudunk működni és valami közöset csinálni, de ettől függetlenül én inkább a kis dolgok megvalósításában látom az együttműködést. Mint a jelenlét. Még szervezett galériás túrákat is el tudnék képzelni, amikor célzottan végigmegyünk ezeken a helyszíneken egy vagy két nap alatt. Valóban hasonlóak a célok, de különbözőek is vagyunk annyira, hogy ne lehessen ezt egy intézményben összefogni, meg szerintem nem is kell.

I.B.: Arról nem is beszélve, hogy az egy új intézmény működtetése lenne, ami megint rengeteg energia. Attól még, hogy egy ernyőszervezetnek nincsen saját

helye, ugyanolyan intézmény és iszonyatosan sok energia megszervezni akár azt, hogy legyen egy szívességbank valós online felülettel. Szerintem arról van szó, hogy mindenki erőn felül teljesít a saját kis csapattal, vagy egyszemélyben működő intézményeiben. Emellett még arra, hogy kitaláljuk hogyan tudnánk együttműködni, nagyon kicsi a kapacitás. Egyébként a második OFF-nak voltak kifejezetten erre irányuló kezdeményezései is. Két beszélgetés valósult meg az FKSE-ben, ami pont a non-profit kiállítóhelyek összefogását célozta az OFF-on belül. Aztán ez valahogy abbamaradt.

K.K. Igen, és a szívességbank is megszűnt.

I.B.: Közben viszont volna egyfajta kommunikációs igény. Az ISBN-ben sok külföldi megfordul és gyakran kérdezik, hogy mit érdemes megnézni a városban, hol vannak még hasonló helyek vagy hasonló kiállítások. Nyilván nincs meg mindig a fejemben, hogy mi történik szimultán a város különböző pontjain. Ilyenkor előrántok egy index programajánlót és bekarikázom a helyeket, ahová szerintem érdemes elmenni. Nem feltétlenül lenne hülyeség egy applikációt, honlapot, vagy olyan felületet létesíteni, amin kapásból különbséget lehet tenni a kereskedelmi galériák, a múzeumok és az alulról szerveződő programok között.

A.L.: A Műtőben nagyon sok minden így működik, szívességekből. Szerintem nem kell ezt feltétlenül intézményesíteni. Kommunikációs felületre viszont, én is azt hiszem, hogy szükség van. Stockholmban nagyon fontos tapasztalat volt az [Artist Run Alliance](#), egy honlap, ami a világban gyűjti össze ezeket a helyeket. Ami ebben nagyon jó, hogy fel lehet venni a kapcsolatot külföldi helyekkel és el lehet kezdeni közös programokat szervezni. Most a Műtőnek is lesz két ilyen programja. Mi zenei programokat is szervezünk, nemcsak a kiállításokhoz kötve, hanem önálló eseményként is. Sokszor nem tudnánk segítség nélkül megoldani az összes eszköz beszerzését. Ezek oda-vissza működő szívességek. A segítséget nem kell mindenképp intézményesíteni, ez talán a gyakorlat szempontjából fontosabb.

K.K.: Az index térképen nagyon sok hely hiányzik, nyilván azért, mert az előfizetők helyei vannak feltüntetve. De ez nemcsak a külföldiek számára lenne hasznos. Én készítettem egy ilyen térképet a Sziget fesztiválra, amit ott kihelyeztünk, pont az volt a cél, hogy ha ott valaki érdeklődött ez iránt, meg tudta látogatni ezeket a helyeket. Ha már egy galériában ki van téve egy hasonló plakát az megkönnyíti a dolgot. A szívességbankot nem feltétlenül abban a formában gondoltam, ahogy az OFF alatt volt, hanem hogy ha tudom, kinek milyen technikája van, akkor csak megkérdezem Liliéket hogy nincs-e véletlen egy kék posztamensük.

M.D.: De ez működik is.

KK.: Igen, csak jó ha jobban tudatosítjuk magunkban.

M.R.A: *Ezek a dolgok tehát működnek nem?*

B.T.: Mármint hogy számíthatunk egymásra?

M.R.: *Igen.*

B.T.: Persze, most is ez van.

M.R.A: *Többször szóba került – részben az önkéntes energiák végessége kapcsán – a pályázás. Az ISBN-ben hogy működik ez?*

I.B.: Én próbáltam az NKA-hoz és az önkormányzathoz is pályázni, de ezek nem voltak sikeresek, úgyhogy egy kicsit el is engedtem ezt, legalábbis a hazai források tekintetében. Nyilván van egy ingerküszöb is, mindenhova nem pályázik az ember. Most egy Visegrádi Alap (IVF vagy V4 – a szerk.) pályázatban például részt fogok venni az FKSE-n keresztül. A szervezeti forma sokat számít, én egyéni vállalkozásként működöm és ez sok pályázattal nem kompatibilis. Sokkal egyszerűbb, ha van egy alapítványi, egyesületi, vagy bármilyen szervezeti háttér, ezekkel több helyre lehet pályázni. Őszintén szólva, nem annyira bánom, hogy ezek

nem sikerültek, és nem tudom, hogy jövőre próbálkozom-e megint, mert annak nem nagyon van értelme, hogy hetekig dolgozom egy pályázati anyagon, befizetek 10.000 forint pályázati pénzt és aztán azt mondják hogy ez nekik szakmailag nem elég. Ennél sokkal több és pozitívabb visszajelzésre van szükségem. Mindannyian tudjuk, hogy Magyarországon nagyon kevés a pályázati forrás, egyre kevesebb. A külföldi pályázatok pedig nagyrészt nemzetközi kapcsolatokon múlnak. Kell egy nemzetközi network, hogy lehessen partnerekkel pályázni, és hát, nyilván sokkal melósabb angolul összeállítani egy pályázati anyagot, mint magyarul. Már az is nagy munka, hogy kiválaszd a potenciális pályázatokat.

A.L.: A miénk nem túl régi kezdeményezés, most két éves. Eközben mi is sokat tanulunk. Mi a stockholmi art fair kapcsán pályáztunk itthon, de sikertelenül. Viszont helyette a vásár adott támogatást. Most is fogunk pályázni, mert muszáj. A MŰTŐ mögött egy alapítvány van, az, ami az [MMN](#) zenei blog mögött is, ezen keresztül pályázunk. A hosszútávú terv az, hogy bekapcsolódjunk a Visegrádi Alap programba. Ehhez van már egy szlovák partnerünk, ezt a hálózatot próbáljuk most tágítani.

M.ZS: Mögöttünk nincs se egyesület, se alapítvány és nincs is hová pályáznunk. Viszont benne vagyunk a V4-es pályázatban, lesz egy nemzetközi dolog.

K.K.: A Telep számára egyszerű a pályázás, mert kft. vagyunk. A saját hazai pályázatunkat mi sem nyertük meg, de a Pince pályázatához például a Telep Kft. biztosítja a szervezeti háttérrel. Szerintem az a fontos kérdés itt, és alapvetően a kortárs képzőművészeti közegben, hogy a képzőművészet pénzfüggő-e.

B.T.: Nem.

K.K.: Szerintem sem. De valamelyest függő, csak nem teljesen. Ez mindegyik non-profit helynél felmerül.

I.B.: A művészet nem, de a villanyszámla igen. A kiállítások megvalósítása működik low-budget vagy no-budget módon, de van az a minimális infrastruktúra, ami akárhogy is nézzük, valamennyibe belekerül.

M.D.: Az is fontos, hogy ha mindig szívességet kérsz a barátaidtól, de sosem tudsz fizetni, nem várhatod el egy idő után, hogy ingyen csináljanak mindent.

M.R.A: *A szívesség alapú kultúra ahhoz a furcsa helyzethez is vezethet, hogy az ember zavarba kerül, amikor pénzzel kell dolgoznia. Nem arra gondolok, hogy probléma lenne elfogadni, hanem egyáltalán a pénzzel, költségvetésekkel való munkára, nulla vagy kevés tapasztalattal.*

Kókai Zsófia: Hogy egyeztetitek össze, hogy művészként valaki dolgozik, csinálja a helyét és műtermezik is? Aki nem művész, az pedig hogyan egyezteti a többi munkáját? Miként tudjátok ezt a mindennapokban menedzselni?

K.K.: Én nem vagyok művész. Ez nem olyan szakma, mint egy bolti eladó, hogy dolgozom, aztán ha nem jön be, átmegyek máshová dolgozni. Ezt az ember eldönti egyszer és ezzel foglalkozik. Ennek vannak feltételei, persze.

M.R.A: Azért is fontos kérdés amit Zsófi hozott szóba, mert ebben a konstellációban egy idő után elfogynak az energiák. Egy ilyen önkéntes struktúrában pont az erőforrások végeessége miatt, talán van egy természetes élettartama ennek.

A.L.: Én szeretném, hogy hosszútávú legyen. Arra visszatérve, hogy mennyibe kerül a művészet: hát, most költöttem el egy félhavi fizetést festékre. Szeretném leszögezni, hogy ebben a formában nem igaz, hogy a művészet nem pénzüggő. Annyiban sem, hogy nem tudok elmenni egy nyolcórás munkahelyre, mert nincs elég óra ehhez egy napban. Nagyon nehéz a mindennapokat úgy megoldani, hogy normális, hétköznapi munkahelyed legyen. Amit nagyon fontosnak tartok még, az egy technikai kérdés, de gyakorlatilag, ha nem lenne okostelefonom, ami sokat segít a folyamatos szervezésben és kommunikálásban, akkor nem tudnánk csinálni a Műtőt. Viszont így a magánéletem tere szűkült le, bármelyik pillanatban jöhet valami. Ez az ára ennek, de én mégis optimista vagyok.

Fb esemény: <https://www.facebook.com/events/2150221661884646/>

Fotók: https://www.facebook.com/pg/mutogroup/photos/?tab=album&album_id=694013080967480&_xts_%5B0%5D=68.ARBydCUjR6mYfKyvrJlmuZJFDPoxCGW09Mu44whbNQo9_PMJXfyBGQ7YcXzcFP4RM53z2GJ6cLdhnShiRROdJSXTjpW-a7aSj24xX5U7IK5ZSldHvNjxVnQpFQAjPySbBRER4v8WUtaUBrJpzl1MQtlWh9ytDnwZbgkYmbtTHUp2_Qe8A_NUCgEdl21kLBEsV9CFI3E5sZiE7wlq0Mrc2fkrslRQa68MD-gdkksGFtPkSZtOA9e4E4BjHg&__tn__=-UCH-R